

Sygnatura akt: XI GC 988/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. S. i P. Ł.

przeciwko (...) **spółka akcyjna w W.**

o zapłatę kwoty 1.600 złotych

oraz sprawy z powództwa F. S. i P. Ł.

przeciwko (...) **spółka akcyjna w W.**

o zapłatę kwoty 2.655,25 złotych

1. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.600 (jeden tysiąc sześćset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 maja 2017 roku
2. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.934 (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 2.655 (jeden tysiąc dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt pięć) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 roku
4. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.134 (jeden tysiąc sto trzydzieści cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 262 (dwieście sześćdziesiąt dwa) złote i 72 (siedemdziesiąt dwa) grosze tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

Sygnatura akt: XI GC 988/20

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lipca 2020 roku F. S. i P. Ł. wniosli o zaplatę na ich rzecz od pozwanego (...) spółka akcyjna w W. kwoty 1.600 złotych z odpowiednimi odsetkami oraz o zaplatę kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że uszkodzono pojazd S., sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, pozwana uznała odpowiedzialność, wpłaciła zaniżone odszkodowanie za naprawę, poszkodowana przelała wierzytelność na powodów.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 41).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od powodów, na jego rzecz (karta 44).

Pozwem z dnia 28 grudnia 2020 roku F. S. i P. Ł. wniosli o zaplatę na ich rzecz od pozwanego (...) spółka akcyjna w W. kwoty 2.655,25 złotych z odpowiednimi odsetkami oraz o zaplatę kosztów procesu według norm przepisanych (karta 76).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że uszkodzono pojazd S., sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, pozwana uznała odpowiedzialność, wpłaciła zaniżone odszkodowanie za naprawę, poszkodowana przelała wierzytelność na powodów.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2021 roku zarządzono połączenie sprawy o zaplatę kwoty 2.655,25 złotych ze sprawą o zaplatę kwoty 1.600 złotych.

W odpowiedzi na pozew w drugiej ze spraw pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd S. (...) należący do F. S. i M. R. (1). Sprawca szkody posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) spółka akcyjna w W..

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady ustalając wysokość szkody na kwotę 1.682,47 złotych którą wypłaciła tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu.

Niesporne;

W dniu 22 sierpnia 2018 roku M. R. (2) wystąpił ze spółki z F. S. a do spółki przystąpił P. Ł..

Dowód:

- wypis aktu notarialnego, karta 10 – 11v

Koszt naprawy pojazdu S. po kolizji z dnia 14 maja 2017 roku, mając na uwadze wiek, przebieg i właściwości pojazdu, zamyka się w kwocie 7.054,53 złotych brutto (5.937,72 złotych). W chwili szkody pojazd był eksploatowany dopiero 2,5 roku, był objęty gwarancją producenta. Pojazd nie był wcześniej uszkodzony. Nie byłoby uzasadnione użycie do naprawy pojazdu części alternatywnych a naprawa powinna być zrealizowana wyłącznie w oparciu o części oryginalne pochodzące od producenta pojazdu.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego, karta 131-141;

- dokumenty w aktach szkody, karta 128 płyta CD;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast wysokość wyliczonego przez powoda odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z kosztem naprawy pojazdu.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na opinii biegłego sądowego.

Niesporny w sprawie był fakt, że pozwany wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 1.682,47 złotych. Według wyliczenia biegłego koszt zasadny do poniesienia przez poszkodowanego celem przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody stanowi kwotę 5.937,72 złotych. W chwili szkody pojazd był eksploatowany dopiero 2,5 roku, był objęty gwarancją producenta. Pojazd nie był wcześniej uszkodzony. Nie byłoby uzasadnione użycie do naprawy pojazdu części alternatywnych a naprawa powinna być zrealizowana wyłącznie w oparciu o części oryginalne pochodzące od producenta pojazdu.

Po połączeniu do wspólnego rozpoznania obu spraw powodowie dochodził od pozwanego kwoty 1.600 złotych + 2.655,25 złotych = 4.255,25 złotych stanowiących różnicę między kwotą wyliczoną przez biegłego (5.937,72 złotych) a otrzymanym przez poszkodowanego odszkodowaniem 1.682,47 złotych.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 43/17 gdzie wskazano, że jeśli poszkodowany wykonuje naprawę wprawdzie tanim sposobem, ale niefachowo, to zachowuje on prawo do odszkodowania w wysokości profesjonalnej naprawy. Zwrócić też należy uwagę na poglądy Sądu Najwyższego w orzeczeniu w sprawie II CNP 41/17 gdzie wskazano, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania a więc spełnienia świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.) to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może według swojego wyboru żądać od ubezpieczyciela kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Tym samym art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę art. 363 § 1 k.c. w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

Co do kwestii sprzedaży bądź naprawy pojazdu po szkodzie, sąd wskazuje, że okoliczności te nie mają znaczenia – w świetle aprobowanego przez Sąd Rejonowy wyroku Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 32/17 z dnia 8 marca 2018 roku. W orzeczeniu tym podano między innymi, że „obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany pojazd naprawił, bądź w ogóle zamierzał pojazd naprawić. Dla ubezpieczyciela znaczenie ma fakt powstania szkody, nie naprawy pojazdu. Sprzedaż pojazdu po szkodzie nie ma znaczenia.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. Koszty poniesione przez powoda, który wygrał proces w całości to wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 900 złotych w obu połączonych sprawach opłaty od pozwu po 200 złotych w obu połączonych sprawach, opłaty od pełnomocnictw po 34 złotych w obu sprawach oraz koszt sporządzenia opinii przez biegłego w kwocie 800 złotych.

Na zasadzie art. 98 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od przegrywającego sprawę pozwanego kwotę stanowiącą różnicę między wynagrodzeniem biegłego a dotychczas uiszczoną zaliczką (punkt 5 wyroku).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2.(...)

- (...)

3. (...)